

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

BARCELONA, 22 DE JUNY DE 1911

Núm. 1695 ————— ANY XXXIII

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

10 centims ————— Atrassats: 20

NIT DE SANT JOAN—LA BONAVENTURA

—Però ¿y els oros?... ¿que no surten els oros?
—No, noi, no... Y això vol dir que se t'està acabant la vinya.

FLOR DE TARONGINA

o

LA BODA D'EN MIQUEL

o

NUNCA ES TARDE CUANDO LLEGA

—*El nuvi*:—Alabat sia Deu!... Somhi y no'n parlem més!
—*El padri*:—Sí, home, ja ets prou gran pera saber lo que't convé... Y qui sab, potser tindrem pana, encara...

CRONICA

Les foguerades

Per la vetlla de Sant Joan les foguerades cremen, vermelles, altes, espeternegants. Heusaquí una de les tradicions més belles, més simbòliques, més evocadores. Es una tradició digna del present, digna també de l'avenir. Aquestes llengües de foc que onegen en l'aire parlen a l'home una mena de llenguatge profon.

Té el foc un prestigi quasi tan antic com l'home. Y no li ve solament, aquet prestigi, de la seva utilitat. El foc té, además, un prestigi de bellesa, de poesia, de misteri, que l'ha fet entrar en les mitologies de totes les religions. Es l'element més espiritual, diriem. Es materia y sembla esperit.

Aquestes foguerades de Sant Joan, originariament dedicades al solstici d'estiu, que s'encenen cada any, perduren per l'atracció que'l foc realisa sobre l'home. No es aquesta una tradició degenerada, com el Carnaval, ni una tradició de pura rutina, com la dels pessebres nadalencs, ni una tradició sostinguda per l'interès d'institucions pansides, com les professons. Es una tradició que no envelleix, que té un sentit permanent. Les flames de les fogueres són pera'ls ulls nostres un espectacle desitjat, en el qual troba l'ànima una fruició alhora vaga y intensa.

La nit de Sant Joan es la nit més bella de totes. Aquella alegria que la cobla atribueix a la nit de Nadal, se troba més aviat en aquesta nit de Juny. Es una nit curta, una claror de fogueres entre les clarors dels dos crepusculs, una frescor d'oreig, una remor de veus. Diferentment de les nits hiverniques de Nadal y de Reis—que són nits quietes, callades, concentrades, arrupides—es la de Sant Joan una nit palpitant, remorosa. La ciutat y el camp són plens de veus, de bellugueig, de vida.

Foc... Per tot arreu foc y flames. Y cridoria y alegria al voltant de les fogueres, que llensen espurnes al cel, tot espurnejat d'estrelles. El foc de Sant Joan no es el foc de la llar, amagat, retret, poruc. Es un foc valent que estima l'aire onejant y revoltat, l'aire fort que retorsa, y esquinsa, y ajup, y eleva, y aviva les flames. No es el foc de la llar que vol contalles dels avis, sinó el foc que demana al seu entorn una garlanda de joves y una gatzara de rialles, de xiscles y de cants.

* * *

L'any 1907, l'any de la Solidaritat Catalana, vegé una prodigiosa multiplicació de fogueres en les terres de Catalunya. Els focs d'aquell any s'enfilaren pels turons, per les montanyes, pels cims més alts. Eren una salutació entre catalans y un crit de patria. En Maragall havia dit:

Ja les podeu fer ben altes
les fogueres aquest any;
cal que brillin lluny y's vegin
els focs d'aquet Sant Joan.

Y el flamejar fou alt y imponent com mai. Y la vermellor encesa formava com una cadena per tota la terra nostra. Però el combustible d'aquelles fogueres era quasi tot de brancatge. Y així, després de les grans flamarades d'una nit, s'apagaren totes y no se n'ha tornat a encendre quasi cap.

Hi hem de portar millor combustible, una altra vegada. Que cremin ben altes, y que cremin cada any les fogueres en els cims de Catalunya. Al seu voltant el nostre poble s'aplegarà, les mans amigues s'ajuntaran. Y en aquella vetlla d'alegria serena els cors s'enfortiran en la contemplació del foc, que es forsa de destrucció, de creació y de purificació.

WIFRED

* * *

En tant pel balcó penetren
les aromes del jardí,
jo, indolent, vinga gronxarme
assegut al balancí.

Deu meu, que'n són d'avorrides,
enguany, les sestres de Juny!...
el cigarret a la boca,
el pensament lluny, molt lluny...

El pensament a una dòna
quin record ara'm somriu
y no sé, per ma desgracia,
ni ont para ni com se diu.

Sols sé que té uns ulls hermosos
plens de pietat y amor
que, al passar, varen guaitarme
y que van robar-me el cor.

MAYET

Un dimissionari

D'això ja fa alguns mesos. L'home'm va venir a trobar, y ab la major naturalitat va dir-me:

—He determinat suicidarme y vinc a demanarte consell.

Com que conec an en Frígola desde fa molts anys y aquet proposit ja li havia sentit formular lo menos trescentes vegades, no vaig ferne gens de cabal.

—Digues—vareig contestarli somrient:—Estic a les teves ordres.

—¿Quin medi't sembla el més segur pera matarse?

—Del cert, del cert, no ho sé, però he sentit fer grans elogis de la pistola.

—¿No seria millor el revolver?

—Tat-lot, tat-lera. Mentres no sigui un'arma d'aquestes que'l tret els surt per la culata, totes són bones.

—Està be. Gracies!...

Y se'n va anar.

Als pocs dies torna a compareixer.

—¿Sabs?... Allò no ha anat be. M'he clavat dos tiros y sigui que l'arma fos defectuosa, sigui que'l pols me tremolés, l'operació ha resultat un fracàs deplorable. Ab això...

—Ab això ¿què?

—¿Quin altre procediment m'aconselles?

—Com aconsellarte'l, no te n'aconsello cap. En aquestes coses de règim interior no m'agrada ficarmhi.

—Però, després de la pistola, ¿què més hi ha?

—Hi ha la bola d'estrignina, el sal-fumant...

—Ja veig que te'n rius...

—¿Jo?...

—Y t'adverteixo que, aquesta vegada, la mèva resolució es cosa seria.

—No't crec.

CONCURS HIPIC

Inauguració del nou Camp de Sports de la carretera de Sarrià, celebrada ab gran llumient el passat diumenge.

—Tant se val. De totes maneres, ab lo que m'has dit del sal-fumant m'has donat una idea. El veneno...

—Qu'ets poca-solta!...

—Basta!... Ja'n tinc prou.—

Passen tres o quatre dies, y altra vegada me'l veig entrar a casa en tota l'integritat de la seva persona.

—¿Què?—vareig preguntarli, resolt a no fer cas de les seves ximpleries:—¿Tampoc ha anat be el veneno?

—Tampoc!... Crec que, com els gats, tinc set vides. He pres... lo necessari pera fer reventar un elefant... y res: uns quants recargolaments de ventre y, després... tan guapo.

—Y ¿què vols ara, doncs?

—Que m'indiquis un altre procediment.

—No'n queda més que un: la corda.

—Es veritat; penjar-me. ¡Sembla mentida que no hi hagi atinat abans!... Es el sistema més quiet, més còmode...

—Y més barato. Perquè la corda, després de... utilitzada, queda com nova y pot tornar a servir. Entre'ls xinos, que hi són molt aficionats, no hi ha casa una mica decenta que no tingui la seva «corda de família».

—Sí, sí; ja està dit: la corda, la corda...

—Ja vindràs a explicar-me còm t'ha anat ¿eh?—

En Frígola va llensar-me una mala mirada y, sense dignar-se respondre'm, va anarse'n escales avall.

Y, en efecte, tal com jo ja havia suposat, dos o tres dies després torna a presentarse'm.

—¿Encara no?—li dic.

—Si fan aqueixes cordes tan asqueroses!... A lo millor de l'operació, quan ja quasi estava tot acabat, va trencarse'm.

—¡Quina pèga!...

—Bueno, digues. ¿Què més sabs, després de la corda?

—No més sé que ets un beneit, y que si no te'n vas del meu davant crido als urbanos.

—¡Ah!—va exclamar en Frígola:—¿De modo que'm negues els teus consells d'amic?... Corrent. Ja m'arreglaré jo sol. «A lo tuyo, tú.»

—Sí; y als ximplers, el manicomi.—

Ahir, després de quinze dies sense tenir notícies seves, obro un diari y'm trobo ab aquet telegrama:

«En les immediacions de Narbona ha caigut ab el «Morane», que tripulava, el novell aviador català Frígola. L'infelís ha mort en el acte.»

¡Mireu el murri!...

A l'ultim ha sortit ab la seva. Y no ha tingut mal acert, no. Fet y fet, avui, pera suicidarse, no hi ha *arma* més segura que l'aeroplà.

A. MARCH

Carn y patria

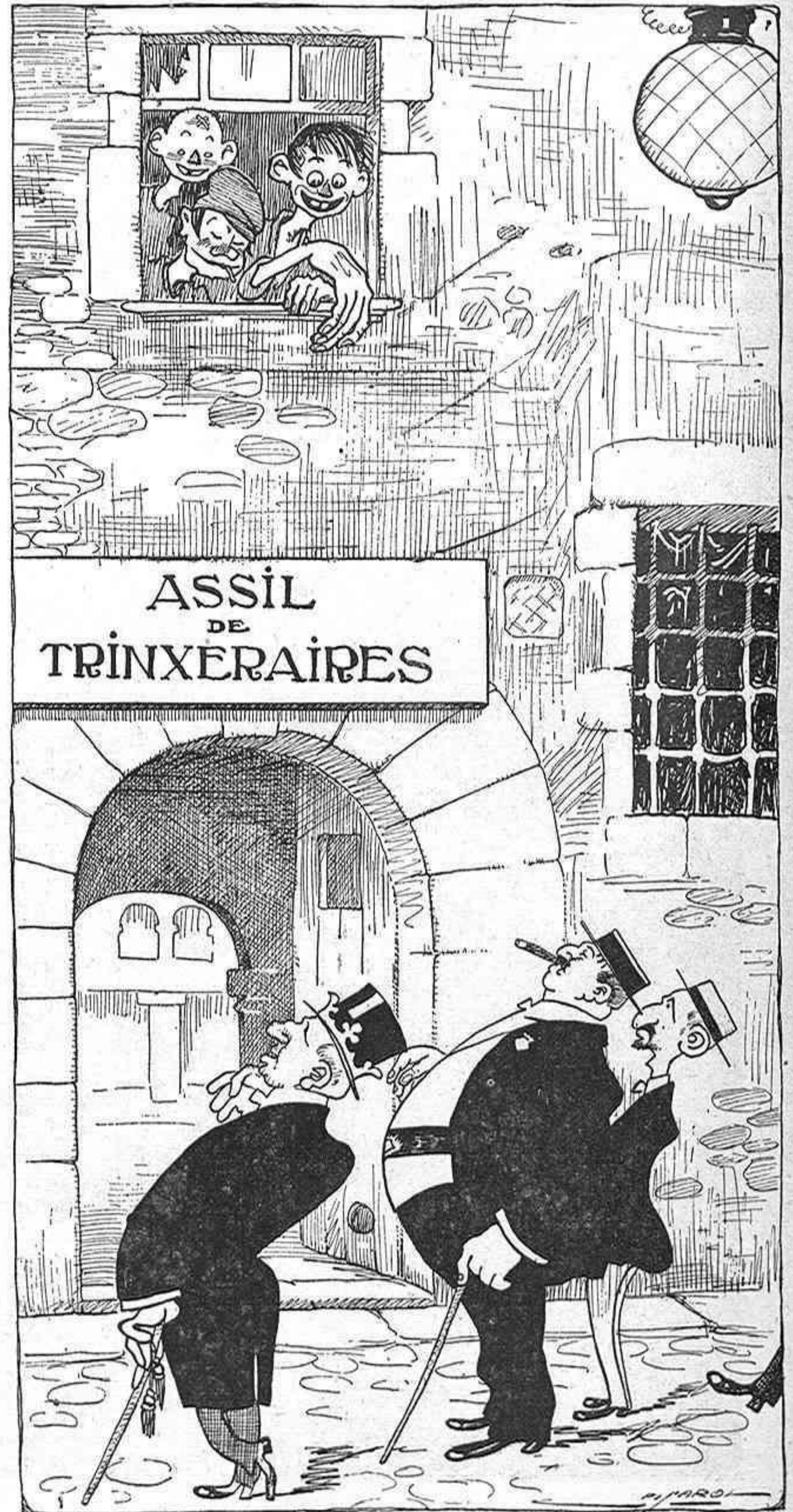
Segueix la campanya moralista de la premsa conservadora. Dia per altre *La Veu* ens parla, a doble columna, de que s'està fent mal-bé la consciència moral del nostre poble, y embesteix, com si's tractés d'unes eleccions, contra el *couplet* picaresc, els cines, el teatre alegre, les dònnes des preocupades que ensenyen coses que sols deuen mostrarse en determinades ocasions y els escriptors que tenen per classics a l'Areti, Joccacio, Rabelais, als autors del sigle XVIII, y als del XX, que escriuen vaudevilles y setmanaris galans.

La Veu tindria d'atacar al catalanisme, com a promotor de l'actual dalit sensualista de la nostra joventut. El catalanisme no era tan sols, fa uns dèu anys, una teoria nacionalista, ni un sentiment ènic, sinó una conducta moral. Un bon xicot catalanista no podia cantar més que *Els Segadors* y

les cançons de la terra, y si cantava quelcom ab aire picaresc ho havia de fer en català, entregantse a la cansó de

«La Paula té unes mitges...».

Pera ball tenia la casta sardana, ab la qual, tot puntejant, se taconejava tot intent de lascivia, com si cada sardanista fos una mena d'arcàngel Gabriel, trepitjant a compas el diable invisible de la luxuria. Si anava an algun lloc, era a «La Popular», o als mitings, y no a sitis d'impudics esbarjos. Un perdut no era possible que fos un bon catalanista. Catalunya necessitava totes les energies, y els que les malgastaven en plaers sensuais eren tan traidors a la patria com els que parlaven castellà, o creien que en Lerroux era un Messies. El que estava per Catalunya no podia estimar la carn, y el que an aquesta's dedicava, no podia formar en les fileres de la causa. El vers aquell:

RECORDS D'UNA INAUGURACIÓ

Els «Trinxes»:—Ja poden entrar, ja!

«Aquí, para vivir en santa calma,
ó sobra la materia, ó sobra el alma»,

se realisava en el catalanisme, y així la seva joventut ignorava lo que era un ball, y la gracia d'un *couplet*, y la transfiguració dels petons, y l'encant de veure retratat en el fons de les nines d'una dòna el sostre de la cambra.

Però es allò de que «qui no la fa de petit, la fa de gran». Sota les barretines hi havien caps calents, y, passat l'encís d'*Els Segadors*, compregueren que les boques joves poden cantar cançons que no siguin les de la patria, y que's podia estimar a la mare Catalunya y a les seves filles. Y com no hi ha res tan fanatic com un renegat, no hi ha res tan voluptuós com un jove catalanista, encara que sigui de la Lliga, si abans ha estat pur.

Entrem en un *music-hall*. Una dòna, plena de gracia, balla una dansa oriental en mitg de la lluminositat violenta de la llum Drumond. Un petit vel juga per la seva carn, demostrant, una vegada més, que la castedat depèn d'un petit vel. El saló està en una vaga obscuritat, però la dansarina's retira; torna la claretat de les llànties, y en un palco veiem a uns significats membres del C. N. R.; en un recó a uns senyors de la Lliga; en unes butaques del davant—sempre al davant!—uns adherits a l'Unió Catalanista; y, arreu del saló, un distingit escriptor, un excels poeta, un notable orador, un inspirat music, un llorejat artista, tots bons aimants de Catalunya, que no s'estimen el castellà mes que cantat en un *music-hall*, y que, si aimen les idees, no menyspreuen les formes, guanyant el temps perdut y rescabulantse d'aquelles emocions que uns austers patriotes els negaven en nom de l'amor a Catalunya.

De qui es la raó? ¿Dels que pujaven, com uns nous monjos Pafnucis, a la columna del catalanisme, o d'aquets altres que donen la seva ànima a la patria, però el seu cos al món? Tot poble gran ha estat sempre terra de sensuals. Babilonia, Atenas, Roma,—totes les Romes, l'imperial y la papal—Bizanci, l'època Lluís IV, l'època napoleònica... Tot gran home, ha posat al mateix nivell les seves virtuts y els seus vicis. Fins Cató, l'auster, tastava ab excés el vi y la dòna cada vintiquatre hores. ¡Y era la més gran virtut de Roma! Fins Felip II, una grandesa negra, va saber afegir a la possessió del món la de la divina princesa d'Evoli. Això no vol dir que preconisi que ont es la creu del Tibidabo se posi a Venus Afrodita, però sí que'ls pobles castos y frugals, com Esparta, són sempre els rivals d'Atenas, y que de Sant Antoni, el que resistí totes les temptacions, si se sab el seu nom es pel calendari.

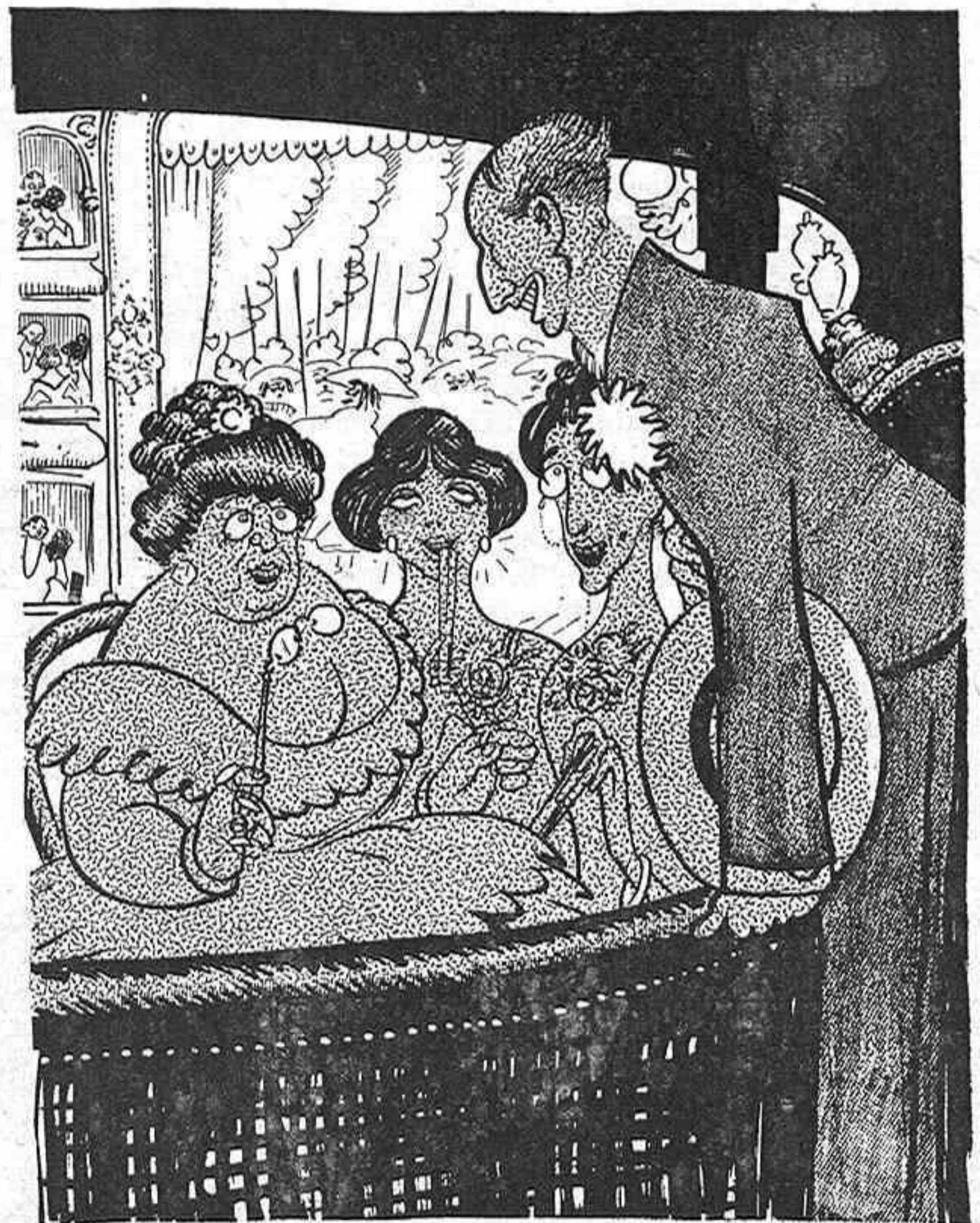
***

Quan varen enterrar an en Verlaine—parlem d'ell, ja que'n parlen tant ara a París—en Copée digué, davant la seva fossa, una oració cristiana, espiritual. Després, en Cautelle Mendés ne digué una altra de pagana y sensual. Aquelles dues oracions eren les dues meitats del cor d'en Verlaine. ¿Per què no estimar per igual l'ideal y la vida, l'esperit y els llavis, la carn y la patria? Jo, senyors, opino que's pot admirar a l'ensemps an en Lluhi y Rissech y a l'Alomar, els jardins de «Parisiana» y l'Institut d'Estudis Catalans.

PARADOX

Quan un home està de pèga...

Tothom sab—de paraula y per escrit s'ha repetit mils de vegades—la manya que's donen totes les grans companyies monopolisadores d'algun servei public per incorporar a la direcció dels seus negocis a algun o alguns personatges dels que en política més priven.

PUBLIC DE MODA

—Qué hermosa obra y qué perfecta interpretación!
—Ay, sí... Y tall!... No me hable usted!...

No hi ha sangonera d'aquestes que no compti ab un, dos o més pares de la Patria entre les persones que menen el *tinglado*. Naturalment que, gaire be sense excepció, tenen aquets nomenaments un caracter purament nominal. El prohom politic que veiem figurar al cap-d'amunt de la direcció de l'entitat A, B o C, no dirigeix ni administra; les seves verdaderes funcions seran més aviat les que en tots els edificis corresponen al para-llamps.

Encara que a la vista del llegidor, com a la nostra, el paper no sembli massa decorós, es lo cert que'ls fulanos als quals ens referim s'accontenten, per lo general, ab cobrar al cap del mes els sous brillantissims que pels seus *serveis* els corresponen.

Això per lo que toca a les entitats bancaries, comercials, ferro-carrileres, etc., y que venen, pel seu caracter, obligades a sostenir relació ab l'Estat. Baixant el diapassó, aquí mateix ne trobariem no poques que fan dos quartos de lo mateix en lo que als seus tractes ab el Municipi fa referencia.

Acabem de llegir que an en Moret—ja pot dirse al pobre don Segimon Moret—acaba d'esserli conferida l'administració de la Companyia Arrendataria de Tabacos, sens dubte la més odiada d'entre quantes s'alimenten de la sang del contribuent.

Ab tot y semblar mentida, una vegada més queda demostrat que es aquet Moret un home desgraciat com pocs n'hi hagin. A la seva dissort política, a les seves desventures, que mitj l'havien ja arreconat a casa seva, havia d'afegirhi aquesta de veure's complicat en les malifetes de l'Arrendataria, oferint ocasió a que'ls fumadors tinguem de maleirlo, atribuint a l'home public culpes y desgracies que estarà ben lluny d'haver comès.

Però no hi ha remei.

La Tabacalera—mala fi fassi!—necessita l'ombra pro-

tectora d'en Moret, com nosaltres el tabaco que fumem, per no dir el pa que ens alimenta. Don Segimon,—pobre don Segimon—sempre atent y servicial, ab la manca de caracter que li es propia, ha acceptat el modest (?) carrec de director de la famosa companyia, y ja veuran com, si be no administra, no deixarà, en cambi, de fer sentir la seva veu en favor de la Tabacalera si an algun parlamentari li passa un dia pel cap dirnhi a l'Arrendataria quatre de fresques.

Nosaltres ho sentim per en Moret, que una vegada més ve a fer bo aquell adagi que diu que *sempre plou sobre mullat*.

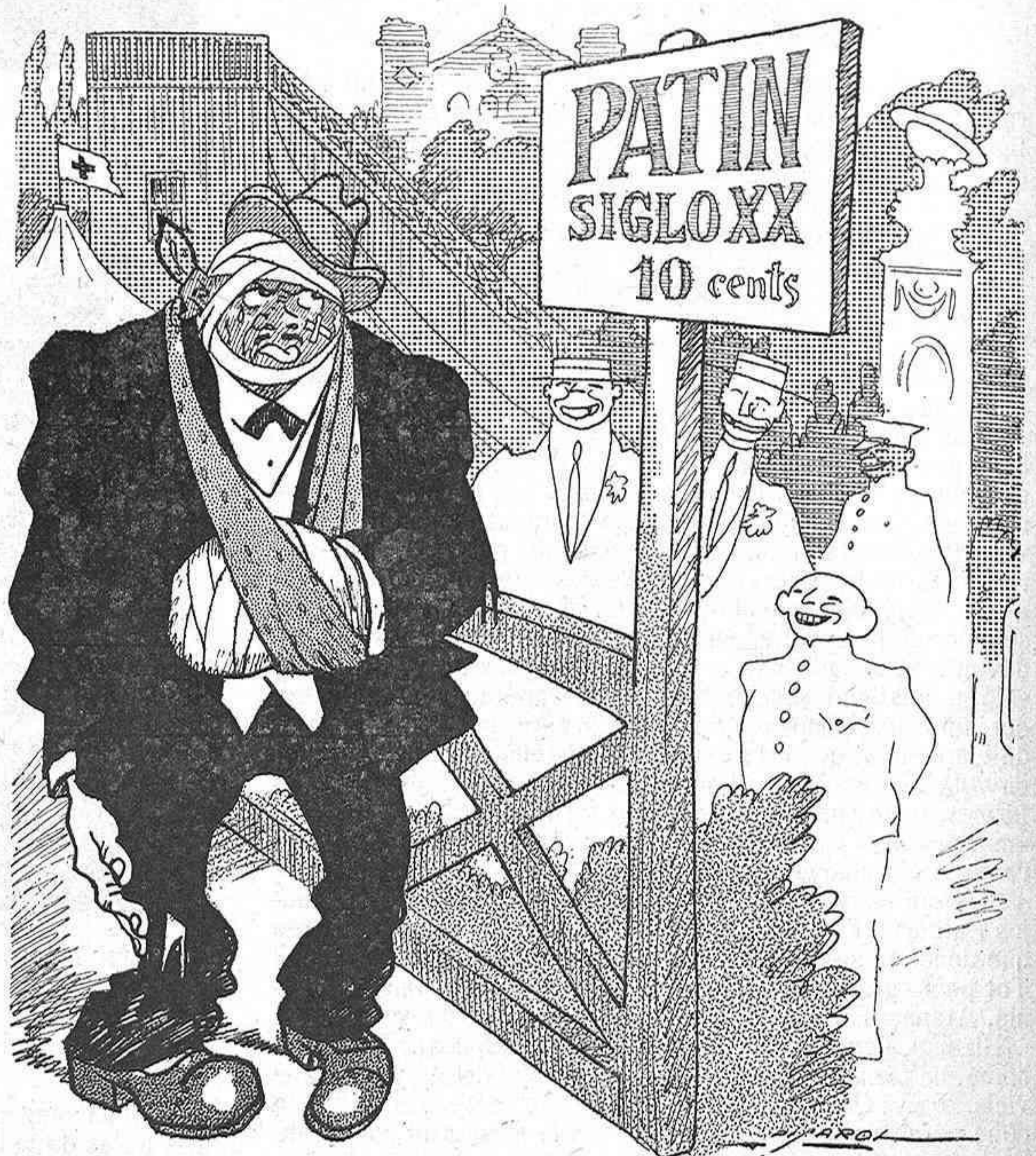
L'Arrendataria, que tan espavilada sab mostrarse sempre que tracta de reforçar l'ingrés, no ha estat aquesta vegada a l'altura de les circumstancies.

Donada la qualitat del tabaco que'ns obliga a fumar, era de llei que'l carrec d'Administrador recaigués sobre en Lacierva.

D'aquesta manera, cada cop que, exasperats, hauriem llensat un puro, hauriem pogut maleirli els ossos.

Y pels qui paguem aquet tabaco de gust irresistible, que ni tira ni s'encén, sempre hauria constituït això un mitjà consol.

JUST

UNA VÍCTIMA

—Ara!... Ara entenc perquè'n diuen *patint*, d'això!

El park de câ'n Garlanda

Com que ja hi ha *precedents*...

Un industrial s'ha presentat a l'Ajuntament, sollicitant permís pera instalar a la plassa d'Armes del Park un pabelló destinat a la vend ad'objectes de bisuteria y quincalla.

Y, arriba!...

Ara segurament sortirà un altre ciutadà demanant llicencia pera establirhi una barberia econòmica.

Després tal vegada vindrà la *Bella Chelito* y voldrà que se l'autorisi pera anarhi a buscars'hi la *pulga* y ballar el *garrotn*.

Y per fi, seguint tan temptadors exemples, potser sortirem nosaltres mateixos y demanarem que se'ns hi concedeixi un tros de terreno pera férnoshi una caseta, ab el seu corresponent hortet.

¿Eh?... ¿Què'ls sembla?

¿No es el Park *propiedad de todos los ciudadanos*?

¿Què tindrà, doncs, de particular que nosaltres reclamem d'ell la part que'ns toca?

Nada: lo dit. Per poc que les coses se presentin propicies, ens farem un *chalet* en el siti més pintoresc del Park.

Fins es possible que, pera construirlo, demanem a l'Ajuntament que'ns regali els materials.

Y que, pera que a l'hortet no hi falti res, li pidolem unes quantes gallines de la Colecció Zoològica.

Veuran... posats a demanar...

Y, sobre tot, haventhi precedents...

[MITU

Couplets locals

(Música de «El polichinela»)

Dedicats a la Bella Farinetes, pera cantar en el «Music-Hall municipal»

I

Tenim a Barcelona
un batlle *modelo*
que a dintre el municipi
passa molt canguelo.

Per' fer de titella molts cops ha servit
y per no embrutarse sempre va a Madrid.

Catacataplum!
cataplum d'arcaldes
que siguin marquesos no se'n troben gaires,
catacataplum!
catacataplum, marquès
deixi estar la vara y no s'acosti més.

II

A dintre el municipi
hi ha persones series
que Barcelona volen
neta de miseries.

Prò diu que no poden fer massa treballs
perquè tenen feina en els *music-halls*.

Catacataplum... etc.

III

Tenim aquí una ronda
que fa bones obres
seguint carrers y plasses
y recullint pobres.

Com que allà ont els duen dugues portes hi han
quan per una hi entren per l'altre se'n van.
Catacataplum... etc.

IV

Lo del «Saturno Parque»
pot causar disgustos
que allí *sports* s'exibeixen
que *sport*-en els sustos.

Tothom que allí puja molt prompte es a baix,
l'unic que mai baixa diu que es el calaix.
Catacataplum... etc.

J. STARAMSA

l'Exposició trencada la seva habitual tristesa per la sana alegria que les nostres masses populars acostumen a portar allà ont se les crida.

La cursileria, ab tot el seu seguici de xafarderies y murmuracions, desertà diumenge de l'Exposició. La multitud ciutadana dissipà, en un obrir y cloure els ulls, l'atmòsfera viciada de l'edifici municipal, que presentà el cop de vista de les veritables solemnitats.

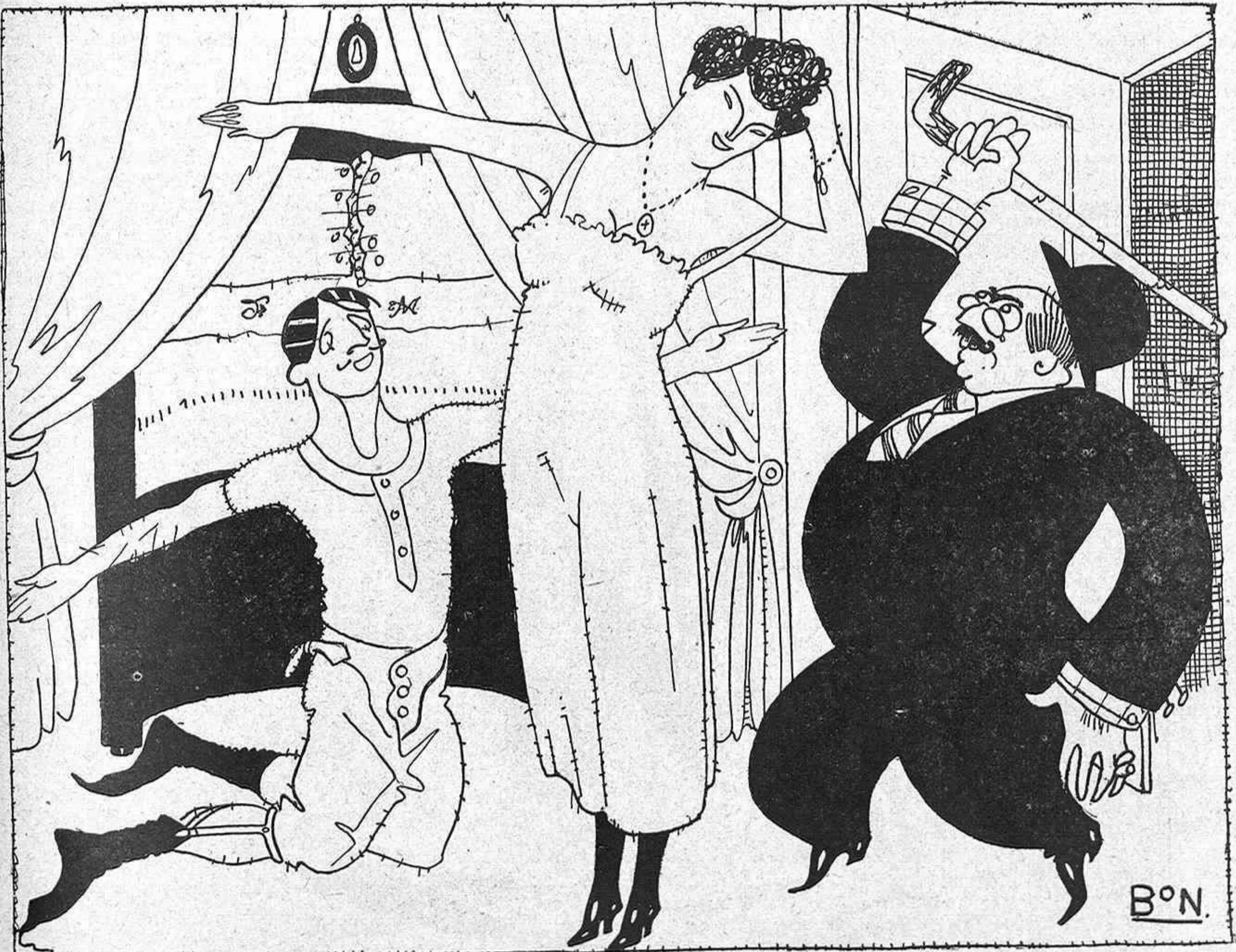
Per molt que'ls organitzadors vulguin dissimularho, el fracàs de l'actual certamen no pot esser més patent. A les nostres classes adinerades les festes de caracter artistic no solen produirlosi fret ni calor. La necessitat, millor diriem l'obligació en que estan de cooperar a tota iniciativa de caracter intel·lectual, no la senten poc ni molt els nostres rics.

A la—en general—migrada importancia de les obres exposades, y que fins els més entusiastes y benevolents reconeixen *sotto voce*, ha d'afegirshi aquesta vegada lo raquitic de les quantitats recaudades a la taquilla en concepte d'entrades, y que ni de bon tros arriben a cobrir una mínima part dels gastos que tot acte de la naturalesa d'una Exposició comporta.

Pera ningú es un secret que són els nostres adinerats mestres en l'art de procurarse l'entrada de favor que'ls permeti reunir-se y matar l'estona a l'Exposició sense desembutxacar un centim. La majoria d'aquestes persones, expertes en la cassa del *pase*, no's mouen de l'*hall* central. El contingut de

El poble a l'Exposició

Diumenge va comensar el jubileu a l'Exposició.
Responent al convit de l'Ajuntament, invadí el poble el Palau de Belles Arts. Per unes hores, vegeren les sales de

SISTEMA LLONGUERAS

—Com s'entén!... Què es això, esposa infidel!...
—No t'esveris, Pau... Fem gimnàstica rítmica.

L'AUTENTIC

—El «cant dels segadors»?... Podem ben cantar!... Com les coses van tan bel...

les sales, l'esfors fet per la ciutat, l'obra dels artistes, els té molt sense cuidado. Que hi hagi bones cadires, que les orgues o la banda els fassi el temps més soportable, que d'amenisar la seva estada sota el *velarium* prou que se'n cuidaran ells.

El seu criteri, en materies d'art, ni cal preguntar-lo. Una senyoreta que la nit de la primera *fiesta de les flors* teniem al costat, el reflexà admirablement quan, després de sentir *La mort de l'escolà*, digué a unes amigues que estaven abella:

—Vès si no estaria millor que *fessin* cinematograf.

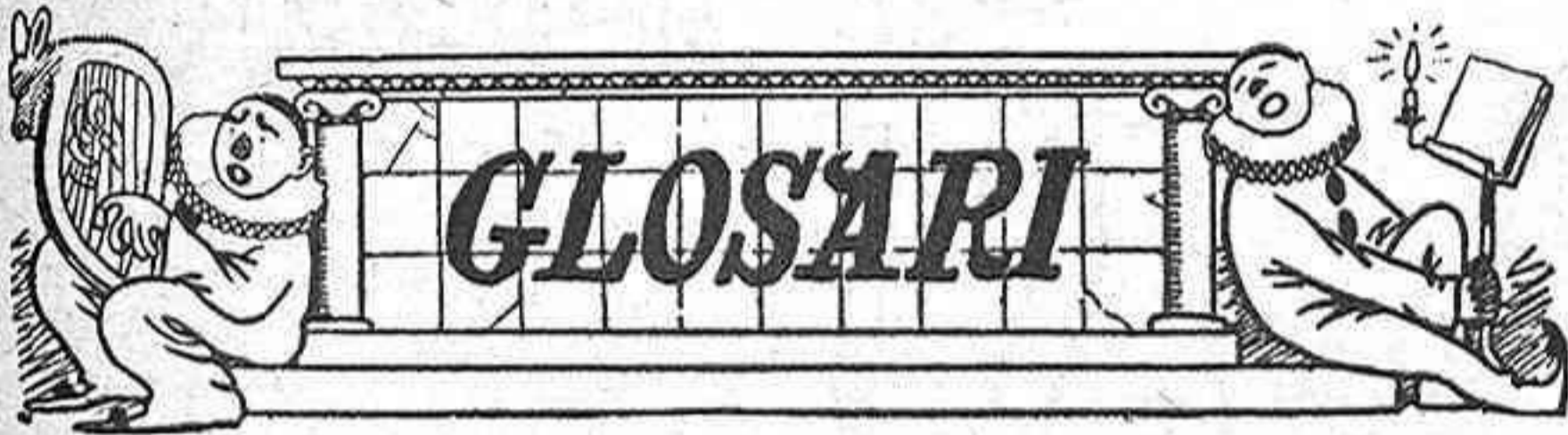
Com deiem: el nostre poble, disposat en tot temps a alçar el seu esperit, s'agombolà, diumenge, a Belles Arts, recorrent les sales ab una detenció y un respecte per tots conceptes dignes d'estudi.

Per cert que a la porta mateixa del Palau presenciàrem una escena de les més curioses.

Un obrer se topà ab un seu amic. Tot just acabaven de veure's, quan l'un d'ells tirà en cara al seu company el fet de que, pera anar a l'Exposició, no s'hagués vestit de pontifical. Al reny de l'amic respongué ab viva l'increpat:

—Que per ventura no son els senyors, els primers en venir a l'Exposició de gorra?

BOY

QÜESTIONS DE VIDA O MORT

L'estadística ha sigut sempre una cosa desconsoladora. Y es desconsoladora perquè, com que's basa en els fets, y de fets en la vida n'hi ha més de tristos que d'alegres, de dolents que de bons, mireusho pel cantó que volgueu, resulta que, per cada ilusió que'ns proporciona, ens fa mercè d'una grossa de desenganys.

Ara mateix, per ella, per l'estadística, sabem que no fa gaire, a Barcelona, va haverhi en un sol dia «21 naixements y 42 defuncions». ¿Volen res més deplorable que aquesta partida assentada pels tenedors de llibres de la nostra historia ciutadana? Vintiún naixements per quarantadues defuncions! Els enterros doblant als bateigs!... Un cent per cent de despoblació!... De repetir-se això gaire sovint representaria la mort del veïnat, del lerrouxisme y de les «tres classes de vapor».

Veritat es que quarantadues ganyotes, quarantadós badalls suprems en vintiquatre hores, pera una ciutat de més de mitg milió d'ànimes, no es pas gran cosa, ni ens hauria d'alarmar; però ¿qui dubta de l'extraordinaria importancia d'aquella xifra comparada ab la dels deslliuraments, sobre tot tenint en compte que ara no està encara gens arrelada l'aviació a casa nostra? An aquet pas fa tremolar el pensar ont arribarem d'aquí a mitg sigle!... Els barcelonins s'acabaran primer que'ls elefants, y això que d'aquets animalets ja no'n queden gaires... d'ensà que's fabriquen tantes boles de billar, que diu en Llanas.

Aquesta circumstancia oficial, aquet dato del Registre civil, ens porta a comentar una altra nova fresca: «Els obrers de les brigades de Cementiris acaben d'obtenir les vuit hores que tenien sollicitades».

Y al lligar les dues noticies preguntem, intrigats: ¿Com se comprèn que, quanta més feina hi ha a enterrar gent, menos hores de treball necessitin els senyors ocupats en els cementiris?

¿Es que venen fadigats de l'ofici y necessiten reposar? Molt be. Perfectament be. «Descansi en pau» la gent de les Necròpolis.

Però reflexionin que, anant, com va, doblada la morta-

litat ab relació als naixements, si els enterra-morts demanen les «vuit hores», les llevadores estaran en el seu dret de demanar les «quatre», y no tindrem més remei que concedirleshi.

XARAU

Del jardí dels humoristes

EL CAP TALLAT

Una nit, passejant per un arrabal, nu bon ciutadà de X va trobar un cap d'home, tallat de fresc.

El bon ciutadà's treu un diari gran que duia a la butxaca, embolica la testa humana, després se treu un mocador, fa un farsellet, y's decideix a portar el delicat objecte a la delegació del districte.

—Què se li ofereix?—pregunta el delegat.

—Si es servit,—respon el bon ciutadà, tranquilament.—Aquí li porto això que acabo de trobar a terra, al mitg del carrer, y que, segurament, al que ho ha perdut li farà molta falta...

—Es objecte de valor?

—Segons com se mira.

Y, desfet el farsell, la testa, encara sangnant, rodola per sobre la taula del delegat.

Un crit d'horror. Vint guardies se llensen damunt de l'home del paquet.

Als dos minuts el pacific ciutadà, engarjolat en una fosca celda, intenta resignarse, pensant:

—Està vist que no's pot ser honrat en aquet món! No! No es pas practic això d'entregar a l'autoritat lo que's troba pel carrer.

Y el pobre home va estar pres vuit setmanes, y tots els periodics del món li publicaren la fesomia, y sofrí quarantatres interrogatoris, després dels quals, demostrada sa innocencia, fou posat en llibertat.

* * *

La policia, com es de suposar, no va lograr mai ni trobar el cos de la víctima, ni menos descobrir els autors del misteriós assassinat.

Al cap d'un any just de tot això, quan la causa ja dormia y ningú's recordava tan sols del terrible succés, el bon ciutadà's presenta de nou a la delegació.

—Deu los guard,—exclama, dirigintse a uns guardies.—¿Farien el favor d'indicarme l'oficina que's cuida dels objectes extraviats en la via pública?

—Prou! Sí, senyor... Tiri corredor avall, y la tercera porta a l'esquerra.

El bon ciutadà tira avall, seguint les instruccions rebudes.

—Se pot passar?

—Endavant. Què desitja?

—Venia a cercar aquell cap d'home, tallat, que vaig trobar, ara fa un any, al mitg del carrer...

—Com?... Què diu ara!

—Sí, senyor... Ai, ai!... La llei diu que tots els objectes trobats a la via pública, y que no hagin sigut reclamats en el terme d'un any pels seus propietaris, perteneixen de dret an els que'ls troben...

Un crit d'horror. Vint guardies se llensen damunt de l'home.

Als dos minuts el pacific ciutadà, engarjolat en una fosca celda, intenta resignarse, pensant:

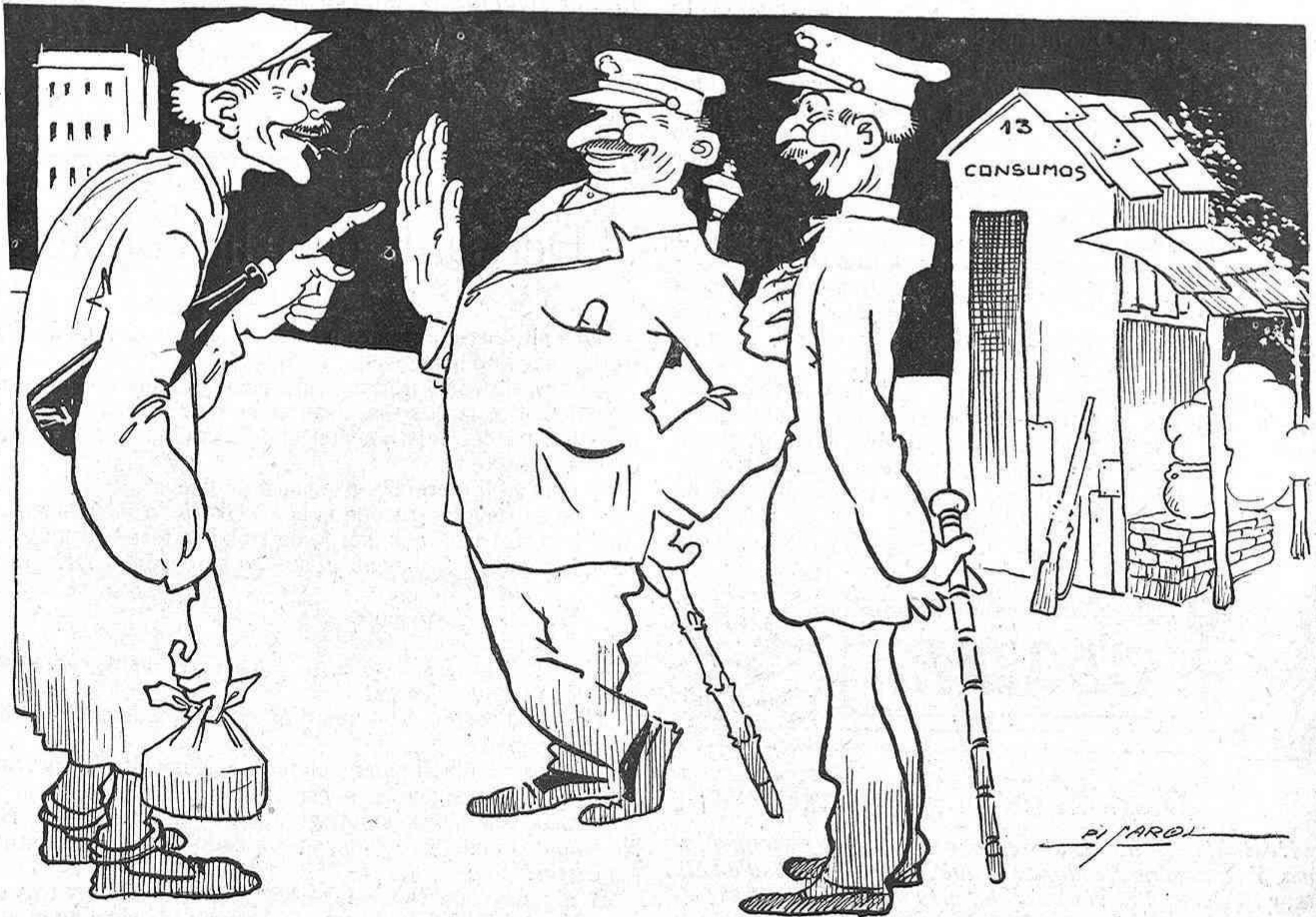
—Vaja, decididament se veu que en aquet món un no pot reclamar lo que es seu.

Al cap de tres mesos, declarat boig, varen deixar-lo anar.

Y ara el bon ciutadà, quan troba alguna cosa pel carrer, o la deixa estar a terra... o se la queda sense dir res a ningú.

R. GIRARDET

NO ES MALA IDEA

—¿Y què fareu, ara, els burots, quan, ab això de l'abolició dels Consums, us despatxin?
 —Ens presentarem candidats pera concejals, que diu que encara dona més.

TELÓ ENLAIRE

TÍVOLI.—L'opereta *Vita di Bohème*, musicada per Hirschmann, no va entusiasmar als obrers de la parroquia. Creiem que la causa de la fredor ve del llibret, que no està a l'altura del de la *Bohème* que nosaltres coneixiem. Val a dir també que la música, ab tot y estar molt ben instrumentada, no arriba en inspiració ni en espontaneïtat a la d'en Pucini. La companyia Granieri Marchetti no logrà salvar la barca del naufragi.

—Pera aquesta mateixa setmana està anunciada la primera representació de *I saltimbanchi*.

NOVEDADES.—*La flor de la vida* es un nou intent de comedia poètica transcendental procurat pels germans Quintero; un nou intent a l'aigua, com tots els seus anteriors. L'idea de l'obra, l'assumpte, l'argument, està be; es tendre y delicat y potser en altres mans hauria triomfat, però de la manera que'l tracten els autors d'*El patio* resulta pesat y cursi, o sia ab els dos defectes més grans que pugui tenir una producció d'aquesta naturalesa. Els intèrpretes del diàleg, doncs no es altra cosa que un diàleg en tres actes *La flor de la vida*, varen fer tasca meritoria, afiligranant els papers y cuidant tots els detalls de dicció y de presentació escènica, tal com ens té acostumats el matrimoni Guerrero-Mendoza.

Voces de gesta, tragedia en tres jornades, original de don Ramon del Valle-Inclán... això ja són figues d'altre paner. Això es senzillament una obra definitiva, d'una intensitat dramàtica estupenda, que's manté constantment en les regions de lo heroic y de lo epic; una comedia animada per un pensament genial y escrita per una ploma privilegiada. Ens recorda per sa grandiositat algunes produccions d'en D'Annunzio, posem per cas *La figlia di Jorio*... Y del llenguatge no'n parlem. Ningú, cap més autor poseeix un lexic poetic tan refinat y al mateix temps tan expressiu y tan natural com don Ramon. Aquet bon senyor ab cara de retaule ens demostra, ab estrofes de caient ignoscenció,

que les ideas més atrevides y les frases més punyents poden exteriorisarse ab la senzillesa més corprenedora valentse de la poesia pura y ingenua.

La grandesa poemàtica de l'acció s'enfila tan enlaire, que a voltes no arriba a ser assolida pel public en tots els seus detalls; però a cambi d'això, que es pecar per excés y no per defecte, campejen continuament per les escenes una emoció tan ferma y un sentiment tan delicat que no poden menos d'abocarvos l'esperit cap a l'admiració y l'entusiasme, y acabeu per entregarvos... al *tradicionalisme*. Comparats ab el segon acte, el primer y el tercer resulten fluixos, tal es la forsa espantosa d'aquell. Els actors, molt discrets, distingintshi, naturalment, la senyora Guerrero, que hi té molt treball y que se'n surt admirablement.

La presentació, esplèndida.

NUEVO.—De bon exit pot judicarse l'obtingut per la sarsuela *Gente menuda*, dos actes (massa actes!) dels senyors Arniches y Alvarez ab musiqueta d'en Quinito Valverde. L'argument té'ls seus punts de sentimentalisme y l'acció està desenrotllada ab gracia, encara que molt estiragassadament. Van ser celebrats la majoria dels xistos y's feu repetir algun numeret de l'aixerida partitura. Les senyoretas Montoro y Portillo, be; y no gens malament, com de costum, els senyors Beranger y Viñas.

UN CONCERT.—Y molt brillant va ser el donat el darrer dissabte per la senyoreta Adelmira Anglada en la sala de festes de l'Ateneo Barcelonés. La jove pianista, que es una aprofitada deixeble de la senyora Farga, va demostrar una portentosa agilitat y un sentiment artistic molt refinat a l'interpretar les difícils composicions del programa, molt triat y de variades tonalitats, entre quals firmes musicals hi constaven les de Bach, Beethoven, Mozart, Albéniz, Liszt, Farga y Chopin.

La senyoreta Anglada, a qui tothom augura un brillant per vindre, fou xardorosament felicitada y aplaudida pels assistents a la festa.

L. L. L.

LES CENT MILLORS POESIES DE LA LLENGUA CATALANA

En els temps d'indiferència que correm, despatxar milers d'exemplars d'un llibre en quinze dies es sempre un gran exit editorial. Si aqueix llibre es català y de versos, se n'ha de dir un gran triomf pera la llibreria y pera Catalunya.

Aquet prodigi l'ha lograt, no obstant, el nostre editor Antoni López donant a llum en un elegant tomet, que tipogràficament no té res que envejar a les populars edicions angleses, *Les cent millors poesies de la llengua catalana*, aplec de cent composicions poètiques, triades d'entre les millors que's coneixen desde el sigle XIV ensà.

Les poesies han sigut espigolades, seleccionades y ordenades per un erudit escriptor y entusiasta bibliofil, l'Ernest Moliné y Brasés. Català fins al moll dels òssos y persona peritissima en materies històriques y literaries, en Moliné, a l'encarregar-se de la dificil tasca, ho ha fet ab l'entusiasme de l'amateur y, a la vegada, vencent la seva natural modestia que no li permetia sinó ab certa repugnancia l'haver de fer de *dómine* en una missió tan delicada. De l'acert ab que ha dirigit l'ordenació y de l'airós que n'ha sortit al triar en el vastíssim camp dels antics y moderns versaires de casa poden donarne idea, además de l'exit grandió, veritablement popular, les nombroses y laudatories apreciacions de la nostra crítica, de les quals se'n desprèn que *Les cent millors poesies* es un llibre unic que tot bon català aimant de les lletres patries y amic de les glories de Catalunya

dèu haver d'adquirir, llegir y guardar en el lloc d'honor de la seva llibreria.

Naturalment que l'interès, pera la generalitat del public, fora doblement gran si en el volum hi haguessin pogut tenir cabuda composicions moderníssimes, algunes de les moltes que en els darrers anys havem aplaudit y que han vingut a enriquir magníficament la Poesia Catalana, però no podem, a Catalunya, exercir de més papistes que'ls papes de les altres literatures, en les quals, a l'aplegar el centenar de poesies, s'ha tingut, sobre tot, en compte això: triar solsament entre'ls poetes morts pera no ferir la susceptibilitat dels vius. Y's comprèn que així sia. ¿Com s'ho pendria, per exemple, en Viura si's fes el tomo de *Les cent modernes* y en l'index d'autors no hi constés la seva firma?

Les felicitacions que, ab motiu de la publicació d'aquet llibret, porten rebudes la casa editora y molt particularment en Moliné y Brasés no tenen fi ni compte, y totes són sinceres y entusiasmades. Algunes d'elles, com les dels mestres Rubió y Lluch, l'eminent filoleg, y en Santos Oliver, el cultíssim publicista, són valiosíssimes per l'autoritat y el prestigi que's porten.

No obstant aqueixa unanimitat de criteri y de judici favorables envers el seleccionador de *Les cent millors poesies de la llengua catalana*, a darrera hora ha tret el cap un envejós cuquet de terra, una criatura rebeca que desde les columnes d'un diari esquerrà (oh simpaties correligionaries!) intenta descalificar al benemerit amic, trobant tares y més tares a la seva meritòria tasca. An aquet senyor M. Ventós, que a estones també fa de poeta y que avui s'entreté en *edificar* patria tirant les coses patriòtiques per terra, devem advertirli que la casa editora, davant l'exit extraordinari de *Les cent millors* y en agraïment als serveis que li ha prestat el critic saberuc, pensa cridarlo pera encarregarli la confecció de *Les cent pitjors poesies*, en la convicció de que, pera espigolar el centenar, no haurà de regirar més cartera que la seva.

SEPT SCIENCIES

VERMOUTH

—Ja he fet a tots, jo, noia.
—Y cah, home, no't desesperis... A l'estiu, tota cuca viu.

ESQUELLOTS

Amigu!... ¡No estan els francesos poc indignats ab nosaltres, per mor d'això del moro!...

Segons ells, lo que Espanya's proposa, ab els seus desembarcs y les seves operacions de *policta* en el Nort d'Àfrica, es senzillament invadir l'imperi del Marroc y, en un moment dat, sometre'l, ab un cop d'audacia, al seu domini.

¡Santa Genoveva, patrona de París, ens illumini!

Se necessita tenir l'inventiva d'un Juli Verne y la despreocupació d'un Alexandre Dumas pera concebir y llensar a la circulació pública infundis de calibre tan gros.

¡Espanya apoderarse del Marroc, a principis del sigle xx y ab el preu a que s'han posat avui els queviures!...

Se veu que a Fransa, més be que'ls aeroplans, hi volen les guatlles.

**

Per lo demés, adhuc suposant que les nostres intencions fossin les que'ls francesos propalen—ben convensuts de que al ferho falten a l'octau manament—¿què tindria la cosa de particular?

Si anys—bastants anys—enrera els moros varen venir aquí a conquistarnos a nosaltres, ¿per què no havíem de poder anar, ara, nosaltres a conquistarlos an ells?

Més lògica, amics francesos, més lògica.

O's tira de la *revanche* pera tots o no's tira pera ningú.

□

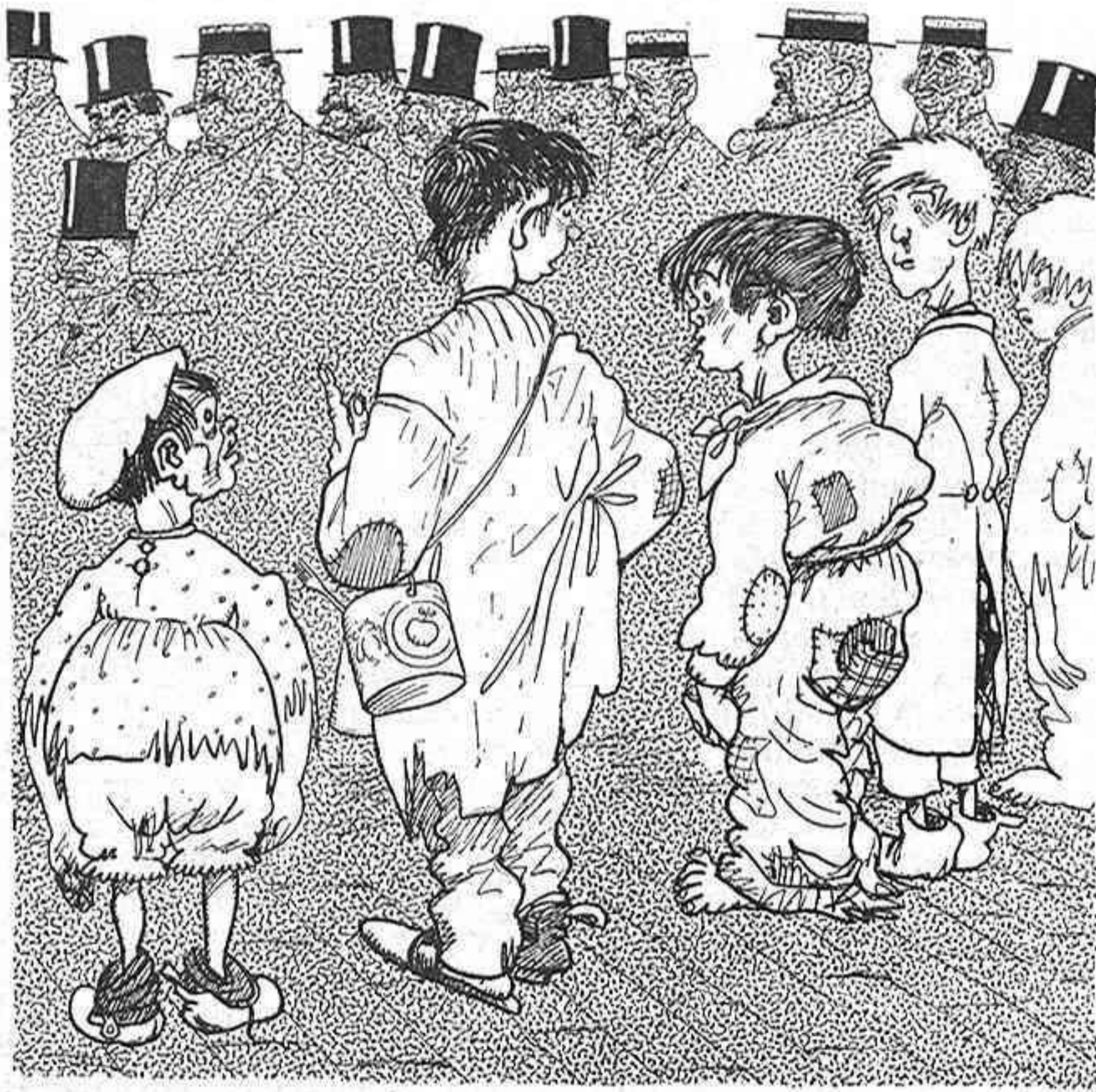
Ecos murmuradors.

Pels nostres salons xafarders va corrent la nova sensacional y ja no hi ha qui la deturi.

Una gentil xicoteta, filla d'una distingidíssima familia aristocràtica barcelonina, de la familia que més soroll fa en actes de beneficencia, reunions, thes y festes sportives y *tuberculeras* de tota mena, s'ha presentat fa pocs dies a l'artista Maria Guerrero ab la pretensió de que aquesta li cedeixi un modest lloc en la llista d'actrius de la companyia.

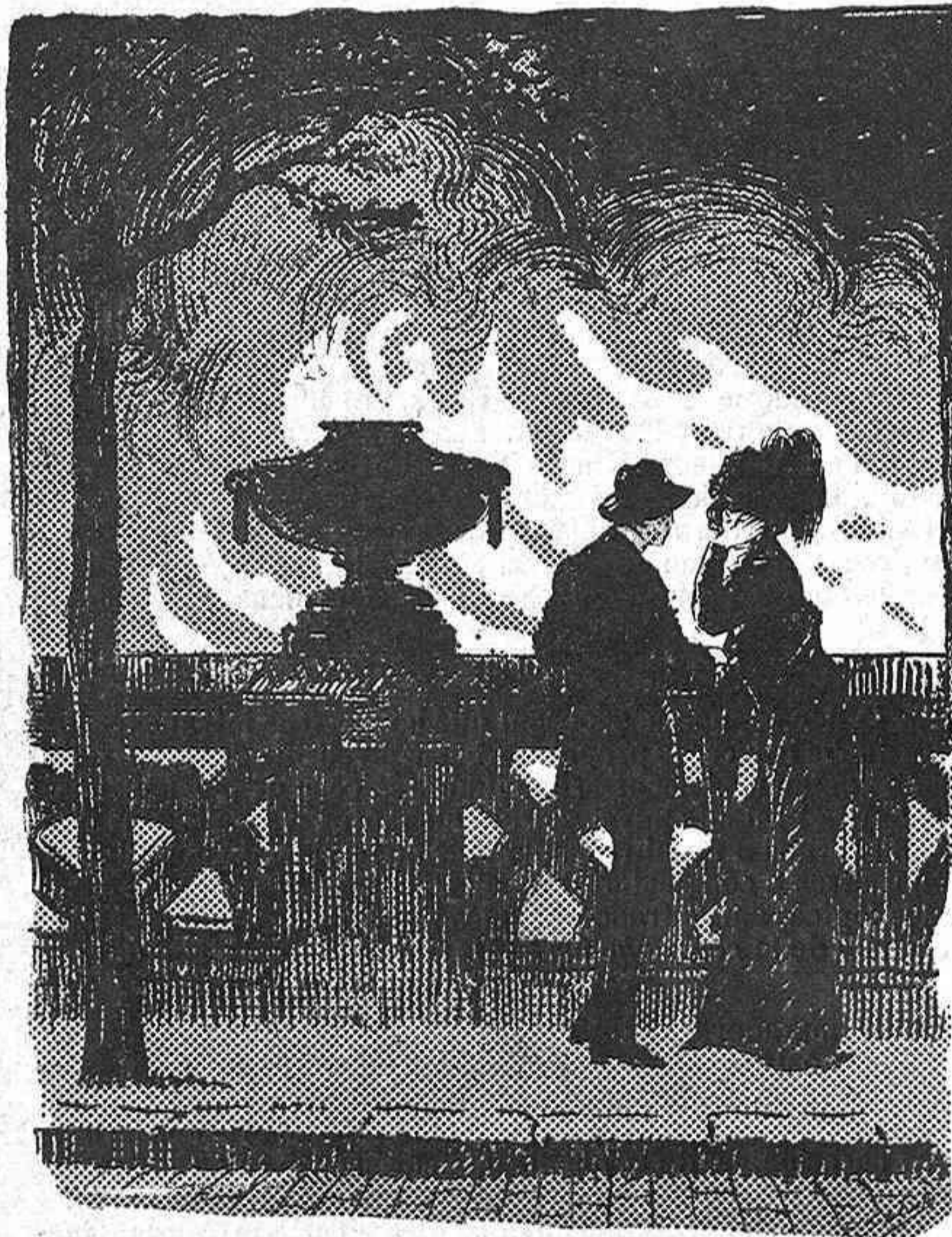
La senyora Guerrero ha acceptat, en principi, y ha donat esperances d'exit a la gentil donzella, la qual probablement debutarà aquesta mateixa temporada, en una funció de moda.

ELS TRINXES DEL NOU ASIL

—Vols dir que aquí logran la nostra regeneració?
 —Ja ho crec!... Ab el temps encara arribarem a regidors!...

DE VERBENA

—Te juro, hermosa meva...
 —No juris ara, que entre el fum y el soroll del tren, tampoc sento res.

—Tan cap-vert es aquesta xicota?—pensaran vostès.
 Y s'erraran de mitg a mitg.
 Precisament si la noia ha pensat en un tal cambi de vida es pera purgar pecats aristocraticos.

UN bromista, en *El Noticiero*, se'ns despenja ab un article contra l'arbrat dels carrers de Barcelona, que n'hi ha per llogarhi cadires.

Després de parlar de l'exhuberancia de flors que en altre temps hi havia al Park, diu que la majoria dels nostres carrers no deberian tener árboles de ninguna clase; que això de que'ls arbres se necessiten pera que donguin ombra es un romanso, perquè d'ombra, en els nostres carrers, n'hi ha sempre en un lado ú otro; que la demostració de lo que ell diu se troba en els carrers de la Diputació y del Consell de Cent, que desde que no tenen plàtans estan fets una hermosura; que l'arbre es una cosa molt secundaria, de la qual se'n deu prescindir quan s'erigeix en dominador de la via pública, y que ell ha visitat moltes de les grans ciutats d'Europa y algunes d'Amèrica y en cap d'elles ha vist l'exhuberancia d'arbrat que domina en els carrers de Barcelona...

Ab lo qual l'articulista del *Ciero* demostra lo llastimosament que ha perdut el temps.

Perquè, si en compte de visitar les grans poblacions d'Europa y d'Amèrica hagués visitat la gramàtica no diria els desatinos que ara diu, y, ademés, sabia que *exuberancia* s'escriu sense *h*.

AN en Mir y Miró, el dissabte passat se li va volcar la tartana. De resultes de l'accident, el simpatic tinent d'arcalde va sortirne ab erosions d'escassa gravetat.

Celebrem lo de la poca importancia, y que prengui experiancia don Josep.

Al seu quefe *mayor*, senyor Lerroux, no se li volcarà mai la tartana...

Perquè no'n gasta.

UNA víctima de la moda.

L'escena, a Bucarest.

Per l'acera d'un carrer camina un senyor que dintre de breus dies ha de casarse ab una noia elegantissima.

De prompte, en direcció contraria a la que ell porta veu venir a la seva promesa. L'home's torna groc, llenca un crit, se treu un revolver y ¡pam! dispara contra la senyoreta, que, ab el cor atravesat, cau instantaniament morta.

—¿Per què ho ha fet això?—li pregunten els agents de l'autoritat, que, com pot suposarse, corren a detenir a l'assassí.

—Perquè, a pesar d'haverli jo prohibit—contesta l'home ab aire molt digne—s'havia posat falda-pantalón.

Ja ho varem pronosticar, quan la seva aparició, que aquesta prenda no's portaria gaire.

Però nosaltres ho creiem aixís únicament perquè la consideravem lletja.

Y ara veiem que, a més de ser lletja, es altament perillosa. Per lo menos, a Bucarest.

AL'objecte de presenciar les carreres de cavalls, diumenge, a la tarda, el marquès de Marianao va anar a «Cá'n Rabia».

No devia ser cap novetat pera ell.

Encara que ab altres objectes, tot sovint hi va a *Cá'n Rabia*. el nostre arcalde.

Y quan no hi va, li envien.

ARA, ara surten els bons partits!

Un diari estranger publica l'anunci d'una agencia de matrimonis de Berlín, que ofereix als homes serios, «encara que no tinguin fortuna», varies senyoretetes riques que desitgen casarse. «Entre elles—diu l'anunci—n'hi ha una ab 300.000 marcs, un'altra ab 200.000, un'altra ab 100.000, y moltes altres de posició igualment acomodada.»

¡Animo, joves solters!... Ha arribat l'hora de repetir el crit que'ls francesos llensaven l'any 1870:

—¡A Berlín!... ¡A Berlín!...

CORRE la veu de que'l popular empresari senyor Franqueza adquirirà un lleó veritable ab destí a la representació d'una obra que interpretarà la Xirgu.

En Vilaregut, interessat també en l'èxit de l'espectacle, diu que deia l'altre dia:

—Ja ho veureu, com això del lleó serà una font de diners pera l'Empresa.

Y en Miquel diu que responia:

—Vaia!... La Font del Lleó!

□

UN doctor que en el sorollós assumpte—encara avui no liquidat—de la *niña mártir*, de Gracia, va desempenyar un paper bastant important, ha publicat un manifest dirigit *¡Al Pueblo!*, en el qual assegura que hi ha malalts que «toman *preparativos* perjudiciales».

Ens permetrem, en primer lloc, advertir al doctor del manifest y de la *niña mártir* que dirigir-se *¡Al Pueblo!* en la forma que ell ho fa es invadir el camp lerrouxista y apropiarse atrevimentament la seva literatura.

Y en quant a lo de que hi ha malalts que prenen *preparativos*... consulti la cosa ab qualsevol classic—verbi gracia ab en *Tarugata*—y, si li vol ser franc, li confessarà que es un disbarat dels que formen època.

¡Palabra!

□

EN atenció a una sollicitut presentada per un grapat de senyors americans, el nostre Ajuntament ha donat el nom de *Mejía* a un dels carrers de la Reforma.

Esperem que, ab els mateixos drets, la colonia sevillana re-

clamarà el de *Don Juan Tenorio* pera qualsevol travessia del citat carrer.

Y ja poden preparar la placa del d'en *Ciutti* pera accontentar als italians.

□

EL conegut fotograf senyor Amadeu ha exposat, a les galeries del «Fayans», una hermosa y nutrida colecció de retrats, caps d'estudi, artistes, dones, infants, que són una palpable demostració dels excelents treballs que s'ofereixen al public en el seu acreditat taller del carrer de Pelayo.

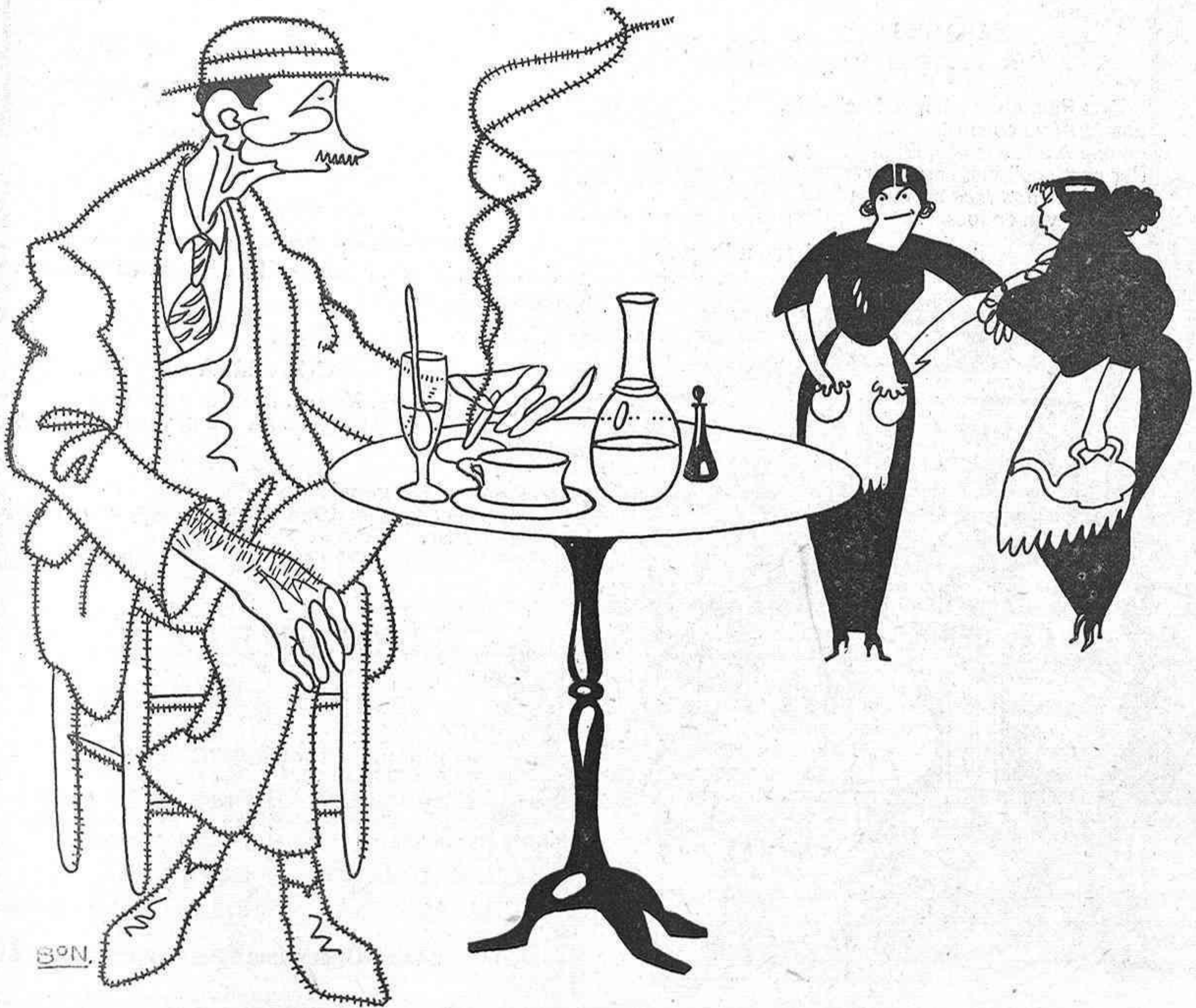
Les proves de contra-llums, Rembrants, retocs, ampliacions, y totes les obres exposades que's relacionen ab la fotografia artística descobreixen en el retratista senyor Amadeu un refinat bon gust y una atrevida *modernitat* dignes de tota alabansa.

□

EN una part de l'ex-convent de les Mínimes, convenientment habilitada per aquest objecte, va inaugurar-se el dia de Corpus el Refugi de Trinxeraires, tant temps hà reclamat pels bons barcelonins.

El Refugi, discreta barreja d'asil y escola, y instalat, per ara, no més que ab caracter provisional, funcionarà baix la direcció d'una persona cultíssima y abnegada y al mateix temps gran coneixedora de l'assumpte que porta entre mans.

L'intellectualitat lerrouxista, creientse sens dubte prou representada pels quatre regidors que no deixen perdre cap ocasió d'exhibirse, va tenir el bon gust de no assistir a l'acte inaugural.

TENORIO DE CAFÉ

—Mitg any seguit que li vinc donant un ral de propina... Avui m'hi declaro y, si diu que'm vol, els hi faig *habillar* tots d'un cop.

Va fer be. Interessarse pels trinxeraires no pot produir res. Dona més, avui,—y adhuc fa més fi—cultivar marquesos y respallar ministres.

□

UN amic nostre que vol dur la familia a estiuejar, tanteja fa temps les poblacions de la costa.

Diumenge va visitarne una que'l va impressionar molt favorablement.

—Tinc entès que es bo pera'l reuma, aquet país?...—va preguntar a un vell mariner.

—Pera'l reuma?—respongué aquet.—Ja ho crec, burrango!... Jo tots els que he tingut els he agafat aquí.

SOLUCIONS als darrers Trenca-caps

A la Targeta: *Claror de posta*.—A la Conversa: *Marina*.—Al Jeroglific I: *Giratoria*.—Al Jeroglific II: *Capa*.—Al Jeroglific III: *Artés*.—A l'Anagrama: *Mà-Am*.

XARADES

I

Don Pau, que es home de ciencia, una *total* va comprar en una *hu-dos* molt lluída. Per cert que'l van enganyar perquè de *dos-tres* semblava la que li van endossar.

JOAN ANTICH PUQUÍ

TRASTO INUTIL

—¡Com s'entén?... Aquets avisos posen en venda?
—Naturalment!... Com que tampoc serveixen de res.

II

—Vocal la *primera* dona, y consonant la *segona*— el mestre an en *Tot* va dí, y ell, *tres*, contestà que sí.

RAMON VALLS

III

Ma *primera* es en el bosc; ma *segona* es aliment, y del *tot* de ma xarada ne fan ús moltíssims vells.

DOS AFICIONATS AL CINE

ANAGRAMES

I

La Rosa, que es una noia molt *total*, filla d'Olot, caigué de dalt d'una escala y va trencarse una *tot*.

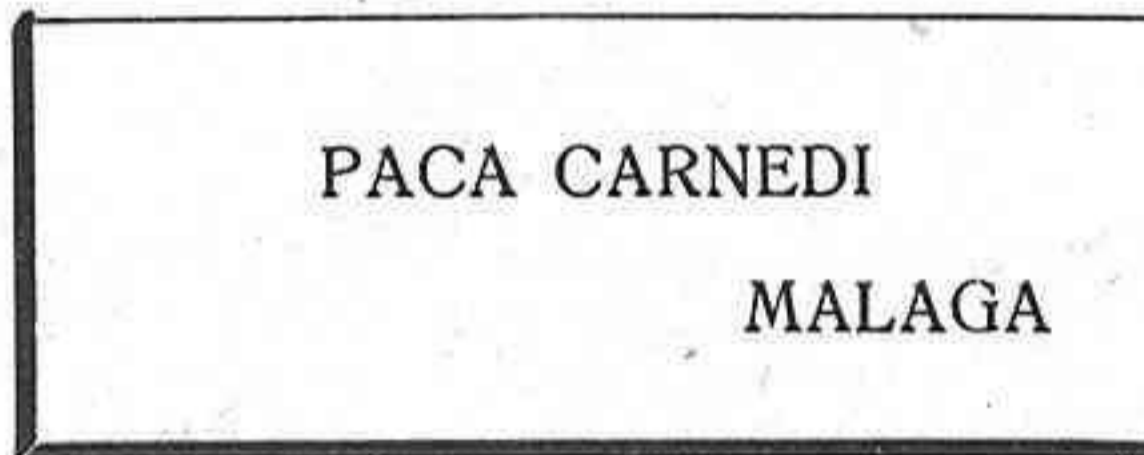
UN REPUBLICÀ

II

Un xicot que's diu *Total*, y es fill del poble de *Tot*, va enviar una postal an el meu amic Cabot.

E. GERUBERN

TARGETA

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el nom d'un setmanari català.

TAÑÁ

CONVERSA

—¿Que vols venir, Miquel, fins a la presó?
—Gracies, noi, tinc feina. ¿A quí hi vas a veure, algú de la familia?
—Sí...
—¿Potser al teu germà?
—No, home; aquesta bona pessa que ara, entre tu y jo, acabem d'anomenar.

PEP CISTELLÉ

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

Administració y Redacció: || Preus de suscripció:
Llibreria Espanyola, || Fòra de Barcelona,
Rambla del Mitg, núm. 20 || cada trimestre:
BARCELONA || Espanya, 3 ptes. -Extranger, 5

Número solt: 10 centims — Atrassats: 20

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

Edicions populars d'en SANTIAGO RUSIÑOL

Anant pel món. (2.ª edició)	Ptes. 1
El místic. (2.ª edició)	> 1 (Agotada)
Oracions. Am música d'E. Morera. (2.ª edició)	> 1
Fulls de la vida	> 1 (Agotada)
Els Jocs Florals de Canprosa. (2.ª edició)	> 1
El bon policia.	> 1
Monolegs.	> 1
La bona gent.	> 1 (Agotada)
Tartarin de Tarascó. D'A. Daudet. (Quart miler).	> 1
El pati blau.	> 1
El poble gris.	Ptes. 1 (Agotada)
La mare. (8.ª edició). (Quinzè miler).	> 1
La «merienda» fraternal. (Quart miler)	> 1

L'Alegria que passa.	> 1 (Agotada)
L'hero.	> 1
Llibertat!	> 1
La fira de Neuilly	> 1
Els savis de Vilatrista.	> 1
L'auca del senyor Esteve.	> 1
L'hereu Escampa	> 1
En Tartarin als Alps	> 1
La llei d'herencia.	> 1
Aucells de pas.	> 1
La Intellectual.	> 1
El redemptor	> 1
Cors de dòna	> 1
El Teatre per dins	> 1
Dol d'«allvio»	> 1
El daltabaix	> 1
El titella prodig	> 1
La nit de l'amor	> 1

Preu de cada obra: **UNA pesseta**

L'OBRA CATALANA QUE HA OBTINGUT MÉS GRAN EXIT:

Les cent millors poesies de la llengua catalana

triades per E. MOLINÉ Y BRASÉS

Preu: **UNA pesseta**

Edició de gran luxe en paper Japó, Pessetes 15

Edició especial en paper de fil, Pessetes 6

PRONTO APARECERÁ

LA CIUDAD DE BARCELONA

Guía * LOP *

NOVÍSIMA EDICIÓN CON NUEVOS PLANOS

D'AQUÍ A POCOS DIES

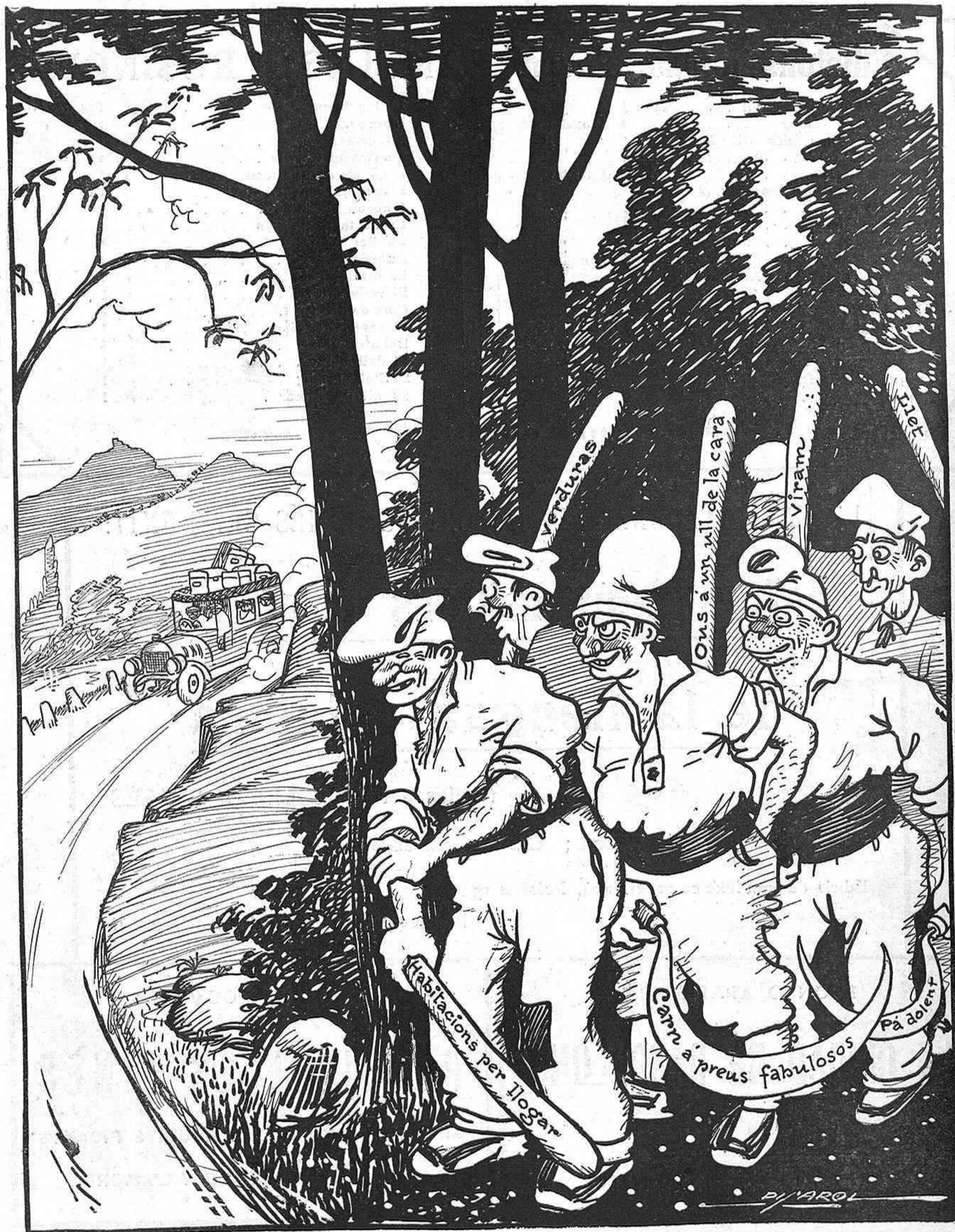
PESSIGOLLES FINES

ANÉCDOTES SALADES Y ACUDITS PICANTS

SOBRE LES DONES Y L'AMOR

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravíos si no's remet, ademés, un ral pera certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

DRAMES RURALS

—Ojo, minyons!... Prepareuvs, que ja arriben els senyors!...